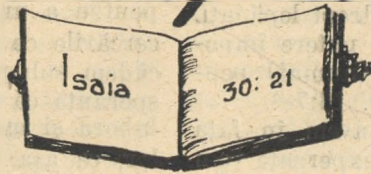

Vocea din Uimă

ACEASTA E CALEA
UMBLATI PE EA
FARĂ A VĂ ABATE
LA DREPTA SAU LA STÂNGA

CONTINUTUL:

	Pag.
Pe urmele lui Isus	3
Cum înțelegem lepădarea de noi	4
Cum înțelegem purtarea crucii?	6
Cum e crucea (greutățile) din partea lui Satan	9
Ce împotrivire ne face Carnea?	10
Ce greutate ne face frații?	10
Crucea dela Dumnezeu	10
Ce înseamnă a urma pe Domnul?	12
Muntele casii lui Iehova peste toate	12
Izrail reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ	13
Pe vârful munților	14
Toate neamurile vor alerga la Messia	15
O casă a lui Iacob veniți	16
Oamenii vor căuta să se ascundă în pietri și stânci	17
Spiritul unei minți sfinte și sănă- toasă	18
O recunoștință	26

REVISTĂ LUNARĂ, MORALĂ ȘI RELIGIOASĂ. APARE SUB SUPRAVEGHEREA UNUI COMITET. EDITOR ȘI GIRANT RĂSPONSABIL: I. BURLACU, CLUJ.

ANUL I. NOEMBRIE ȘI DECEMBRIE NO. 10—11.

(Urmare de pe pag. 26.)

pentru ca să ne putem arăta noi înșine primiți, ci ca să faceți ce este bine, chiar dacă noi am trece (în fața oamenilor) drept lepădați. Căci nu avem nici o putere împotriva adevărului, ci (numai) pentru adevăr. — 2 Cor. 13:7-8.

Acum un alt an avem în fața noastră. Nu știm ce experiențe vom mai întâmpina, dar știm că calea îngustă încă nu s'a terminat și deaceia: „Prin multe necazuri trebuie să intrăm în Impărăția lui Dumnezeu”. — Fapt. 14:22.

Avem însă orice speranță, că

Dumnezeu și Tatăl îndurărilor „care a început lucrul său cel bun în noi” ne va ajuta și pe mai departe și ne va apăra de „cel rău”, pentru a nu descuraja prin toate cercările ce vor mai veni, sau să cădem sub povara crucii; și avem speranță că și frații noștri vor colabora și mai departe cu puterile lor, ca așa unindu-le cu ale noastre, să putem aduce onoare și laudă Domnului și mângăere tuturor celor nemângăiați, în acest ceas de aspre încercări. — Isaia 61:1-3.

Redacția.

Costul unui abonament în țară pe un an este	100 lei
Costul unui abonament în țară pe jum. an —	50 lei
In America pe un an — — — — —	1 Dolar
In Cehoslovacia pe un an — — — — —	30 Coroane
In Jugoslavia pe un an — — — — —	50 Dinari
In Bulgaria pe un an — — — — —	100 Leva.

Atențiune !

Plata abonamentelor, precum și orice corespondență se va trimite pe adresa : **I. BURLACU, Cluj, strada Matia Nr. 1.**

Pe urmele lui Isus

„... Orcine voește să vină după mine, să se lepede de sine, să-șii-a crucea în fiecare zi și să mă urmeze.” — Luca 9:23.

Credem că suntem de acord cu toți studenții sânguincioși ai Sf. Scripturi, când spunem, că venirea Domnului pe acest pământ, a fost, pentru „a căuta aceia ce era pierdut” (Lucă 19:10), sau în alte cuvinte de a plăti „prețul răscumperării” pentru Adam și rasa sa, care era căzut sub pedeapsă Dumnezeiască, în grădina Edenului, (Ebrei 2:14; 9:15, 22. Rom. 5:12, 17-19. I. Timot. 2:6), că așa la timpul convenit și hotărât în planul lui Dumnezeu, să readucă pe om în legătură cu Tatăl, Său, întocmai cum a fost hotărârea dela început. (I. Moise 1:26-28).

Orcine poate observa, că Domnul nostru la întâia Sa venire nu numai că nu s'a ocupat cu ridicarea omenirii din starea ei căzută, dar nici nu a vorbit multe despre atare lucrare. (Ioan 16:12). Ceia ce observăm însă, e că dânsul și-a ales dintre oameni 12 apostoli, — nu din întâmplare ci potrivit hotărârei lui Dumnezeu — și pe aceștia i-a pregătit în mod special, însărcinându-i, ca după moartea sa, să meargă în lung și latul lumii de atunci pentru a-i face ucenici, (Matei 28:19—20), și pentru a da în știre faptul învierii Sale (Fapt 10:41-42), și viitoarea Sa Impărăție. Ap. Pavel, interpretând voința Domnului în aceasta privință ne spune: „El s'a dat pe sine însuș pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie a lui, plin de râvnă pentru fapte bune (Tit. 2:14).

Dacă Domnul a avut intenția de a începe o asemenea lucrare, cu

„un popor al Său”, (devotat, supus și credincios), oare nu a lăsat El anumite instrucțiuni, despre purtarea și datoria lor pe acest pământ? Ba da, și chiar acestea sunt cuprinse în textul de mai sus.

Credem absolut necesar, de a studia aceste porunci cuprinse în textul nostru, nu numai pentru a le vedea mai clar, dar și pentru faptul, că starea poporului lui Dumnezeu din timpul nostru, e mult asemănătoare cu a poporului Izrail din ziua lui Pavel, către care apostolul a vorbit cuvintele următoare: „Intr'adevăr voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăș trebuință de cineva care să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare”... Ebrei 5:12.

Cu toții știm, că poporul Izrail a primit direct dela Dumnezeu prin mâna lui Moisi anumite porunci, după care ei trebuia să-și conducă viața lor, pentru a se dovedi că sunt un popor deosebit de neamurile pământului. (vezi V. Moisi 5 și 6 cap.). Pentru ca aceste ordine să li se întipărească în mintea lor, au fost învățați să vorbească de ele ori unde s'ar fi aflat ei, ba chiar să le lege la mână și pe frunte și să le scrie pe ușorii ușelor și a porților lor, (V. Moisi 6:7-8), pentru a le vedea cât mai des. Totuș, acest popor, în loc de a ține seamă de ordinile Divine, atât de streini au ajuns de toate aceste sfaturi, încât când a venit Domnul în mijlocul lor

a putut constata că numai o formă pe dinafară a mai rămas din toată religia lor, dar pe când în inimă, erau cu totul streini de Dumnezeu și legile sale.

Dar care va fi fost cauza de acest popor s'a depărtat atât de mult de Dumnezeu? Oare au uitat ei toate minunile lui Dumnezeu făcute în favorul lor? Vom cita câteva dovezi scripturile, care ne vor arătat ce a fost cauza decăderii lor morală și spirituală. În cartea prof. Irimia citim: „De aceea așa zice Iehova Dumnezeul oștirilor de profeți. Eacă Eu îi voi nutri cu pelin și-i voi adăpa cu apă de fiere; căci dela profeții Ierusalimului, ieși nelegiuirea peste tot pământul. (Ier. 23:15). Profetul Osia, iarăș constatând că fărădelegea poporului se datorește preoților zice: „Poporul meu se nimicește din lipsă de știință, pentru că TU ai lepădat știința și Eu te voi lepăda pe tine de a mai profeți, pentrucă ai uitat legea Dumnezeului tău... (Osia 4:1-8) Profetul Mica constatând acelaș lucru zice: „Ascultați acum CAPI a-i lui Iacob și MAI MARI ai casei lui Izrail! Au nu vi se cade să cunoașteți judecata? Cei ce urâți binele și iubiți răul.... Așa zice Iehova de profeții ce rătăcesc poporul meu, care de au de mușcat cu dinții lor strigă: *Pace, iar de nu aruncă cineva în gura lor, gătesc războiu asupra-i....* Deci ascultați aceasta CAPI ai casei lui Iacob și MAI MARI ai casei lui Izrail, care urâți judecata și răsucți toată dreptatea.... *Capii judecă pentru daruri, preoții săi învață pentru plată și profeții săi prezic pentru argint și tot se răzămă pe Iehova zicând: „Au nu este Iehova în mijlocul nostru“.*

(Mica 3. cap.). Iarăș profetul Malachi strigă către aceiaș clasă de conducători: „O de ar fi cineva între voi care să închidă ușa casei mele.... iar în continuare îi amenință că de nu se vor întoarce de a da ascultare și onoare lui Dumnezeu, se va trimite peste ei blestemul.... — Malachi 1:10. 2:1-3).

Domnul Isus referindu-se la mai marii lui Izrael, încă le spune, că ei au părășit cele mai însemnate puncte ale legii, ca: „judecata dreaptă, mila și credința“ și au redus toată religiozitatea lor numai la unele forme pe dinafară, care le aduceau venit corporal, (Matei 23:23-24) pe când în inima lor domnea cel mai mare întuneric. (Ioan 8:43-47).

Trebue să notăm cu multă atenție aceste greșeli iubiți frați, pentru a ne feri piciorul și inima noastră, de a nu călca pe aceleaș urme ale decăderii, ci să le avem numai exemplu înaintea noastră, nu numai al decăderii lor, dar și al pedepsei lui Dumnezeu ce a venit asupra acestui popor, pentru abaterea de la legile lui Dumnezeu (I. Cor. 10:5-11).

Cu multă atenție, vom trece la examinarea poruncelor Domnului din textul nostru, pe care constatăm, că se compune din 3 puncte însemnate; întâi, lepădarea de sine, a oricui care ar dori să între în legătură cu Dumnezeu, al doilea, trebue a se sili să-și poarte crucea în fiecare zi și al treilea că; echipat cu aceste două porunci, să urmeze pe urmele Domnului.

Cum înțelegem lepădarea de noi

Cum înțelegem deci porunca

Domnului în ce privește lepădarea de noi înșine. Să o examinăm cu atențiune, fără dea ne măguli de faptul, că dacă suntem deja lângă Domnul de ani de zile, nu e de lipsă să mai ne ocupăm de un lucru ca acesta!... Cu toți, cunoaștem felul cum însuș Domnul nostru cu o ocaziune a lămurit pe scurt înțelesul acestei porunci, (Luca 14:33) ceea ce ne dă nouă posibilitatea de a ne lărgi vederile asupra acestui punct. Vom vedea mai întâi înțelesul ap. Pavel, după care vom putea și mai bine a ne apropia de adevăratul înțeles. In I. ep. către Corint. la cap. 6:19 citim: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt.... și că voi nu mai sunteți ai voștri! Căci ați fost cumpărați cu preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în spiritul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”.

Starea și situația unui creștin în momentul când vine la Dumnezeu prin Isus Cristos, e mult asemănătoare cu a unui soldat ce intră în rândurile armatei. Soldatul, din momentul ce primește „ordinul de chemare”, trebuie să înțeleagă că dela data specificată în ordin, El trebuie să părăsească familia și satul său și să devină un membru al familiei soldățești și că de atunci încolo, El trebuie să devină supus și ascultător superiorilor lui, într’atâta, că chiar de i-ar spune să meargă într’un loc unde e moarte sigură, și atunci, fără „murmur și șovăire” să se supună. In alte cuvinte, corpul lui trebuie să fie predat, cu totul superiorilor și regulamentelelor militare, încât dânsul, să nu fie stăpânit de nici un simț de încăpățănare sau îndărătnicie, cel care îl stăpânea când era „civil”.

Mai observăm, că un soldat nu numai trebuie să fie supus, ascultător și predat superiorilor lui, dar că și aceștia dacă e soldat bun se îngrijesc de toate trebuințele lui, ca: haine, mâncare și curățenie, iar în caz de nesupunere, neascultare sau călcarea vreunui regulament, atunci și depeapsa urmează, fără întârziere.

Un alt exemplu îl avem dela preoții Leviți, care din moment ce erau destinați pentru lucrările cortului, ei nu mai aveau altă ocupație și nici drepturi pământești ca și restul poporului lui Izrail, fiind prevăzuți cu cele necesare pentru întreținere, din darurile ce se aducea la „cortul întranirei”.

Acum dacă exemplul de mai sus e mult asemănător „chemării noastre” și dacă preoții Leviți închipuiau preoțimea lui Christos, la care din îndurarea Părintelui ceresc, au fost invitați de a lua parte și noi, atunci înțelesul real al punctului nostru e acela, că din momentul chemării noastre către cele cerești, (Col. 3:2) noi am fost invitați de a ne dezbrăca de toate dorințele, ambițiile, speranțele și drepturile noastre pământești și în fine, de a pune corpul nostru la moarte „pe altar”, Rom. 12:1 ca așa să putem primi dela domnul, un alt corp măreț, spiritual. (Filip. 3:19-20). Un anumit scriitor a zis: „De când nu este alt scop în primirea consacrarilor în vârsta creștină decât aceia de a ne jertfi, nu avem cauză să așteptăm să se întâmple altceva trupurilor noastre de carne, decât să fie jertfite, după ce au fost primite prin meritul lui Christos. Aceasta înseamnă moarte: și-ar trebui să urmeze o plecare imediată din

această viață, dacă Dumnezeu nu ar începe o nouă viață în noi, când cea veche e pusă la moarte prin jertfă”.

În alte cuvinte, Părintele cereșe vorbește cu credinciosul când vine la dânsul prin Christos „pentru a-și preda la moarte corpul său de carne în schimbul celui cereșe, — cam așa: Fiule, îmi pare bine că ai putut să te hotărăști de a părăsi lumea cea rea și păcatul și să te apropii de mine prin Fiul meu, pentru a face o deplină predare a Corpului tău la moarte, în dorința de a te strămuta de pe pământ la cer; și te asigur că dorința ta îți se va îndeplini dacă tu vei exercita credința și ascultarea de fiul meu, dar un lucru îți fac de cunoscut și anume: Deși corpul tău a devenit acum proprietatea mea pe care Eu aș putea să-l sting imediat din această viață, totuși Eu îți mai permit viața încă câțiva ani pe pământ, dânduți-l din nou fie, pentru a te proba printr’ânsul și a te dovedi dacă hotărârea luată de tine verbal, de ați întoarce privirile dela tot ce e pământesc, vei fi în stare, de a o practica. Observă bine acum, că *corpul ce-l ai nu mai este al tău, ci al meu, vândut mie*, în schimbul celui alt, de aceea eu îți voi da anumite ordine, sau voi lăsa ca peste aceasta faptură să vină anumite experiențe mai grele sau mai ușoare, deci tu ia seama bine de a nu te împotrivi *procedurii mele cu corpul tău*, altcum vei da dovadă, că hotărârea ta nu a fost luată din toată inima, și Eu cu oameni șovăitori și murmurători, nu stau în legătură.

Cam acest înțeles reiese din cuvintele ap. Pavel de mai sus, și

noi facem bine iubiți frați dacă cumpănim bine în felul acesta porunca Domnului, silindu-ne de a o și practica în scurtele zile ce le vom mai avea de trăit pe acest pământ, și atunci vom da dovadă că suntem cu adevărat ucenici ai Domnului, Filip 2:5-2. Să fim cu mare grijă, de a nu folosi această unealtă a Domnului, (corpul nostru) la ceva, ce ar aduce dezonoare numelui Său.

Dar dacă așa stă lucru cu corpul nostru al fiecărui consacrat, ce putem spune despre acei consacrați, care în loc de a trage această jertfă pe altar, pentru a fi mistuită la porunca Domnului, (Rom. 12), din contră o împodobesc cu obiecte de aur și pretind pentru ea onoare dela alții, folosindu-o în strângerea a cât mai multe averi pe acest pământ?! Noi credem că unii ca aceștia, ori nu înțeleg porunca Domnului amintită în Luca 14:26, 33, ori dacă au înțeles-o cândva, acum aceasta sămânță a devenit nefructiferă ca și cea din parabola Domnului nostru. (Matei 13, 7, 22), sau în alte cuvinte fapțura veche ce a fost cândva pusă la moarte, acum a înviat și a învins pe cea nouă, adică speranțele și poftetele pământesti au devenit în mintea acestuia mai de valoare ca cele cerești. Poziția unuia ca acesta, e descrisă în modul cel mai trist, de către ap. Petru. (vezi II. Petru 2:20-22).

Cum înțelegem purtarea crucii?

Am văzut mai sus că porunca a doua a Domnului este purtarea crucii. Cum am putea deci să înțelegem, ce a voit Domnul să ne

spună prin aceste cuvinte?! A voit El oare să ne spună că noi să atârnăm o cruce de gât sau să luăm una dea spinare? Nu răspundem noi; nici una nici alta nu a avut Domnul în minte când a dat această poruncă. Crucea din textul acesta e un cuvânt figurativ, care închipuia; *dispreț, rușine, ocară* și în fine o stare, în care dacă se găsea cineva, era socotit de către societatea Evreiască din timpul Domnului, ca ceva lepădatură, Sfânta scriptură ne spune, că dacă între Evrei să afla vreun tâlhar sau alt iăcător de rele, pedeapsa unuia că acesta era: spânzurarea sa pe cruce, (Moise 21:22-23) și deci un atare era numit blestemat de Dumnezeu și lepădat de toți oamenii, iar ce murea pe cruce, atunci era aruncat în „Valea lui Hinom” sau „Gheană” la un loc cu stârvurile animalelor, unde era distrus de vermi și de focul ce în continu se alimenta ca să ardă, în această vale ce era de lângă Ierusalim (Mat. 5:22). Dacă corpul Domnului nostru nu a fost aruncat aici, e pentru faptul că, Iosif la cerut stăruitor dela Pilat să-l înmormânteze (vezi Matei 27:57-60).

Domnul nostru văzând că misiunea și prezența sa înaintea lumii de atunci era privită cu dispreț și cu o ură de moarte de către conducătorii lui Izrail, care ură s'a manifestat prin strigătele „restignește-l”, (Luca 23:21-23, și știind că aceiaș soartă va întâmpina toți acei ce-l vor urma, El le-a spus lucrul acesta înainte, ca și o condiție pe care trebuie să o primească unul ce voește a urma în urmele sale. El nu a făcut la urmașii săi făgăduinți fericeitoare pe acest pământ, din contra cunoscând si-

tuția, le-a spus clar; „...ată vă trimit ca pe oi în mijlocul lupilor”, (Matei 10:16) și „Au să vă dea afară din sinagogi, ba însă va veni vremea când oricine vă va ucide, să creadă că aduce o jertfă lui Dumnezeu. (Ioan 16:2), apoi: Dacă m'au prigonit pe mine și pe voi vă va prigoni etc. (Ioan 15:19-20).

În alte cuvinte El le-a spus: *Ve-deți voi cu ce dispreț privește lumea la acei ce se spânzură (restignese) pe cruce? Ei bine, disprețul cu care veți fi și voi întâmpinați pentru mărturia ce o veți pune despre mine, nu va fi mai mic ca și pentru cei spânzurați, totuș Eu vă spun că aceasta e singura condiție de va dovedi mie credincioși, dacă veți putea suporta și înfrunta aceste batjocuri și suferințe, din partea acelorora ce sunt orbiti de cel rău...*

Ca dovadă că acesta a fost și înțelesul apostolilor Domnului vom cita câteva dovezi din scrierile lor. Ap. Pavel zice: „In ce mă privește, departe fie de mine a mă lăuda cu altceva, decât cu crucea Domnului Isus Christos, prin care lumea este restignită față de mine și eu față de lume. (Galat. 6:14). Nimeni nu ar putea dovedi că ap. Pavel a fost restignit vredată literal pe vre-o cruce de lemn, sau că lumea din ziua sa, a fost restignită înaintea sa, pe una sau mai multe cruci de lemn, și deci argumentul apostolului e cu totul altul, decât cel interpretat de creștinătate. Ori cine stie, că moartea lui Pavel s'a făcut prin tăierea capului său și nu prin restignire. Deci argumentul lui era acela, că în timp ce lumea îl disprețuia și-l socotea ca o lepădă-

tură, (I. Cor. 4:13) nici pentru dansul, toată pompa și onoarea lumii, nu valora mai mult ca un gunoiu (Filipeni 3:8); deci dispreț era el lumii, dispreț era și lumea lui și deci el se simțea fericit în această stare, pentru că era o dovadă, că e urmaș al Domnului. — Ioan 15:18-20.

Mai departe, apostolul observând pe unii frați din ziua sa, care voiau să lepede crucea Domnului, adică să înceteze mărturia și credincioșia pentru Isus și să se imprietenească cu lumea, (Iacob 4:4) îi declară pe aceștia, ca dușmani a-i crucii lui Christos, spunând despre ei că din moment ce au părăsit calea crucii lui Christos, adică calea umilinței, smereniei și suferinței, sfârșitul le va fi perzarea, pentru că Dumnezeu lor a devenit pântecul. — Filipeni 3:18-19.

După ce suntem acum în iar cu aceia că crucea reprezintă *suferințele, disprețul și orice greutate* ce trebuie să o întâmpine creștinul pe calea vieții lui, mai jos vom vedea din câte izvoare răsar aceste cruci și ce scop are asupra noastră toate acestea. Putem spune hotărât că acestea vin din cinci izvoare și anume: dela Satana, dela lume, dela carnea noastră, dela frați și dela Dumnezeu. Dar care ar fi cauza, pentru care bunul nostru Tată din cer permite să vină asupra noastră aceste împotriviri sau greutăți. Desigur, noi de multe ori nu știm ce scop are o asemenea încercare, dar „după ce am trecut prin școala ei” atunci putem observa ce învățătură am putut lua dintr’ânsa. (Ebrei 12:11).

Se zice, că odată un muzicant a

fost poftit să cânte într’o seară la ceva operă și deși a primit invitațiunea, totuș era foarte mâhnit că instrumentul lui, nu dădea un ton corect. În fine la ora fixă a trebuit să fie acolo, dar din întâmplare mergând pe drum, și-a lovit instrumentul de ceva obiect tare, încât și la strămbat. Mare i-a fost acum necazul lui când a văzut și lucrul acesta, dar a fost nevoit să-și înceapă programul, fiind prea târziu pentru al înlocui cu altul. Dar mare i-a fost acum bucuria lui, când a văzut că instrumentul lui dă acum, totemai nota pe care nu o avea mai înainte.

Adesea ori se întâmplă la fel și cu copiii lui Dumnezeu „care întâmpinând întâmplări neașteptate ce amenințau că aceste le vor fi spre nimicirea lor, însă care nu au fost decât să-i facă mai potriviți pentru folosința Domnului. Cine poate zice că în aparență o-larul lucrează înțelepțește, când după ce a făcut oala complect, o bagă în foc; și totuș cele mai bune oale sunt acele ce sunt mai bine arse. Putem spune hotărât, că un creștin fără de experiențe se aseamănă cu o corabie pe mare, care încă nu s’a luptat niciodată cu vre-un vârtej, pentru a se vedea de ce greutate are nevoie, sau cu o floare ce crește la fereastră ce nu a avut niciodată ocazie să o bată vântul ca pe stejarul de pe coastă pe care îl îndoie în toate părțile și totuș, acei cărora le trebuie lemne tari pentru construcții, totemai pe acești copaci îi alege, pentru că din cauza mlădiei ce le-a cauzat vântul, lemnul le-a devenit foarte vânjos. Acestea închipue foarte bine tăria caracterului creștin dezvoltat prin suferințe.

Cum e crucea (greutățile) din partea lui Satan

Crucea ce o poartă Satana pe umerii noștri este împotrivirea directă și indirectă ce el ne-o pune în calea după cum spune apostolul: „Împotrivorul vostru diavolul ca un leu răcnește și caută pe cine să înghiță”. (I. Petru 5:8). Desigur că împotrivirea nu o face întotdeauna pe față, ci în cele mai multe cazuri pe ascuns, în mod înșelător, făcându-se pe noi să ne împotrivim cuvintelor și exemplului ce ni l-a dat Domnul, atunci când suntem puși la încercare. (I Petru 2:23). Un copil a lui Dumnezeu și din rău învață multe. Cum am putea ști noi, dacă într'adevăr suntem umiliți pe deplin sub mâna cea tare și puternică alui Dumnezeu, sau că suntem răbdători dacă nu am avea nimic de răbdat și dacă calea noastră ar fi întotdeauna netedă?! Nu trebuie să uităm niciodată fraților că atunci când întâmpinăm împotriviri pe cale, dela acei pe care Satana îi folosește în acest scop nu suntem nici într'un chip îndreptățiți să le răspundem cu aceleași metode, ci mai degrabă să încredințăm Domnului aceste greutăți, căci El se va îngriji de noi și pe împotrivorii noștri, și însuși îi va judeca (I Petru 5:7. Rom. 12:17-20. Mana, din 25 Mai). Suntem siguri că dacă Domnul s'ar răzbuna pe vrăjmașii noștri întotdeauna când nouă ne vine toanele pe ei, am regreta lucrul acesta mai în urmă.

Crucea din partea lumii

Ce fel de cruce întâmpinăm din partea lumii? Lumea pune pe umeri noștri crucea disprețului

și a batjocurii; cu care ne privește în tot locul. Cauza e aceea, că noi ne împotrivim curentului și desertăciunilor ei și chiar le condamnăm pe față. (Efes 5:11 I. Petru 4:4). Totuși un bine putem învăța, și din disprețul lumii, căci putem observa mai bine punctele noastre slabe la care ea se referă, și ne silim să le îndreptăm. Nu trebuie însă să admitem că lumea are întotdeauna dreptate când ne disprețuește și atunci trebuie să observăm ce lecție voește să ne deie Domnul, prin această cercare. Un lucru nu trebuie uitat niciodată și aici, și anume: Că lumea ne disprețuește pentru că ea e încă în întuneric, (Ioan 3:14. 5:19) și că tocmai aceasta e dovada că noi suntem pe Calea Domnului, pentru că „dacă am fi din lume, lumea ne-ar iubi”. (Ioan 15:19).

Având în vedere deci, că suferințele intră în chemarea creștinului, (I. Petru 2:21. Filip. 1:29) să ne silim de a le întâmpina cu bucurie, (Rom. 5:3) și să luăm ca pildă de dezvoltarea puterii caracterului nostru în asemenea adversități, dela vulturi și ale pasări, care le place să zboare mai mult în contra vântului, pentru că atunci lui să întăresc mușchii aripilor mai mult. Chiar și focurile unui popor ard mai bine când vaporul merge în susul vântului și deci tot așa și nouă, focul încercărilor, din partea lumii trebuie să ne alimenteze tot mai mult compătimirea pentru ea și dorința după împărăția lui Dumnezeu. Că împotrivirile și adversitățile oțelesc puterea creștinului, avem dovadă la mișcarea reformatiei atât din ziua Domnului cât și din ziua lui Luter, ca-

re, atât timp cât a avut împotrivi-
vitori și persecuții a progresat,
dar din moment ce lumea a înce-
put a le îmbrățișa, și focul iubi-
rei pentru adevăr și dreptate, s'a
stins.

Ce împotrivre ne face carnea

Carnea noastră încă ne este un
împotrivor. Ap. Pavel ne spu-
ne: „căci carnea pofteste împo-
triva spiritului”, (Galat. 5:17), a-
dică ea are dorințe contrare cu
ale spiritului lui Dumnezeu (Ga-
lat 5:19-22). Ea pune un fel de re-
zistență spiritului lui Dumnezeu,
întocmai ca și unele fire la cu-
rentul electric. Totuș, un bine
putem vedea și de aici, pentrucă
dacă spiritul sfânt nu ar întâmpina
rezistență în carnea noastră,
atunci am fi asemenea altor fiin-
țe Dumnezești, care la porunca
lui Dumnezeu fac diferite minuni
și în acel caz „lumea nu ar pri-
mi vestea de bucurie dela noi
pentru frumusețea ei, ci din cau-
za fricii, ce le-ar cauza mișcările
și faptele noastre extraordinare.
Dacă aceasta ar fi fost scopul lui
Dumnezeu ca prin asemenea mi-
nuni să se vestească Evanghelia,
atunci cu această lucrare, ar fi
fost însărcinați îngerii, și nu noi.

O altă rezistență ce ne-o mai
pune carnea, este descurajarea.
Inșă și de aici omul lui Dumne-
zeu învață ceva, și anume: că
văzându-și această slăbiciune, se
apropie tot cu mai multă încrede-
re și dorință de Domnul, care sin-
gur î-l poate ajuta în asemenea
împrejurări. (Vol. 6 pag. 184).

Ce greutate (piedică) ne face frații

Frați de multe ori ne sunt o
piedică în calea noastră, din cau-

za simpatiei personale ce o au
câte-odată față de noi, îndemnân-
du-ne, să ne dăm înapoi dela jert-
fă. (Vezi Matei 16:22-23. Fapt 21:
12-13). Cazul acesta se întâmplă
dese ori între doi soți. Altă dată
prin purtarea imperfectă lor a-
ting în ceva măsură interesele
noastre, sau chiar ne cauzează
pagubă. Totdeauna în astfel de
experiențe, nu trebuie a da loc în
inimile noastre la ură împotriva
lor, (Ebr. 12:15) ci să credem că
astfel de slăbiciuni nu vine din
inima lor, ci numai din carnea
și imperfecțiunile lor; și deci cu
asemenea ocazii, avem prilejul de
a aplica învățătura apostolului
Pavel din Rom. 15:1 și II. Tim.
2:25.

Cel ce nu i-a seamă la acestea,
*că dovadă că e plin de încrederea
că el nu greșeste și atare perso-
nă putem spune că are o judecată
slabă, ba poate fi chiar ipocrit,
căci cine poate spune ce ar fi fă-
cut el dacă ar fi întâmpinat ace-
leas împrejurări, ce l'a întâmpina-
t pe fratele ce a căzut în slă-
biciune.* Deci lecția ce o învățăm
din slăbiciunile altuia e aceea; fe-
lul cum trebuie să procedăm noi
în asemenea cazuri și felul cum
ne-ar privi Domnul pe noi în ast-
fel de împrejurări. Privind lucru-
rile stfel, noi putem vedea că toc-
mai fratele care ne-a greșit, ne-a
dat cel mai bun ajutor,, tiindcă
prin greșala lui am putut vedea
mai bine, felul cum trebuie să pro-
cedăm noi față de alții.

Crucea dela Dumnezeu

Am arătat mai sus că o parte
din experiențele ce le întâmpinăm
pe „calea „îngustă“ vin dela Dum-
nezeu. Pentru a ne încredința
despre lucru acesta, vom cita din

scrierea lui Pavel câteva rânduri: „Suferiți pedeapsa; Dumnezeu se poartă cu voi ca cu niște fii. Căci care e fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?” (Ebrei 12:7)

...iar în contra proverbelor lui Solomon citim: „Cine cruță nuiuaa, urăște pe fiul său, dar cine-l iubește, îl pedepsește îndată” (Prov. 13:24)). Din aceste dovezi desprindem următoarea concluzie: Până nu am fost în familia Dumnezeiască, faptele noastre bune sau rele, nu era sub o supraveghere strictă din partea lui Dumnezeu deși toate îi era lui cunoscute. (Ecl. 11:9. 12:14)). Acum însă, după ce am fost înviați de dânsul și primiți în familia Sa, El ne supraveghează tot pasul nostru, toată mișcarea, tot gândul și toată fapta și atunci când obsearvă că inima noastră imperfectă ar fi stăpânită de vre-o aplecare păcătoasă, fără întârziere ne trimite „varga” — prin mijloacele sale — mai dulce sau mai usturătoare, care, deși pentru carnea noastră nu e plăcută, totuș dacă inima o înțelege se bucură de ea pentruca „prin mahnirea feții, (carnei) inima mai bună se face” Ecl. 7:3.

Lumea primește orice suferință cu murmure și cu înjurături atât la adresa Părintelui ceresc cât și la semenii lor ce bănuiesc că le-au cauzat suferința fiindcă ea înțelege că pe acest pământ are oarecare drepturi pe care trebuie să le apere, dar fiul lui Dumnezeu, trebuie să le primească cu deplină mulțumire, (Iacob 1:2, Rom. 5:3) și încredere în acela, în a cărui mână și-a dat întreaga sa viață I. Cor. 6:20 și să creadă că nimic nu se va permite să vină asupra

sa din partea atot-înțeleptului său Tată, ca la urmă să nu-i aducă ceva bine. — Rom. 8:28.

Creștinul înțelege că suferințele (crucea) ori de unde ar veni ele, sunt tocmai cuptorul în care se oțelește tăria caracterului lui și de aceea le primește întotdeauna cu mulțumire Ioan 18:11. Un oarecare scriitor a zis: „*Dar suferința nu e numai stâlpul de foc ce arată păcătosului calea către Dumnezeu, nu e numai leacul ce vindecă rana răutății, nu e numai cuptorul în care arde necurătenia păcatului, suferința mai e și-o școală, care crește sufletele, le creiază așa zicând din nou, un cuptor în focul căruia se călesc, se oțolesc sufletele bune. Toate sufletele mari, care au trăit vreodată pe acest pământ trist, au trecut prin focul suferinții. Sufletele mari au nevoie de suferință. Sunt în noi înălțimi, unde doarme viața și adâncimi care ascund comori, unde nu poate pătrunde puterea sufletului, ci numai trăsnetul durerii. După cum din cremene scoatem scânteii prin lovituri, to așa e nevoie de lovirile suferinții, ca să scoatem din suflete mărire, virtute, jertfă de sine; mii de comori ce sunt ascunse în adâncul sufletului. Sfinții, ercii: toate sufletele mari sunt copii suferinței. Aureola învălue numai frunțele încinse cu cununa de spini. „Voi nu știți — zice un sfânt — pentru ce ne pizmuse pe noi îngerii. Pentru nimic altceva decât pentru că noi putem suferi pentru Dumnezeu, iar ei nu au suferit niciodată”.*

(Cugetul autorului din cuvintele din urmă e luat probabil din I Cor. 4:9. N. R.).

Ce înseamnă a urma pe Domnul?

Acum dacă am înțeles cele două condiții arătate de Domnul tuturor celor ce voesc să devină ucenici a-i să, vom examina și punctul al treilea: „A urma pe Domnul”. Înainte de a căuta dovezile pentru lămurirea acestei porunci să notăm cu îngrijire câteva texte prin care vom vedea ce a fost serviciul Domnului nostru pe acest pământ dela timpul consacrării sale la Iordan, și atunci vom putea înțelege mai ușor, unde ne poartă Domnul „de a-l urma”.

În Luca Cap. 8:1 citim: „Cătrând după aceia Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propăvăduia și vestea Evanghelia Impărăției lui Dumnezeu”... iar însărcinarea specială pusă pe umărul apostolilor a fost tot în felul acesta. „...Și pe drum propăvăduiți și ziceți: „Impărăția cerurilor este aproape”... — Matei 10:7; Luca 9:2.

Cu toții recunoaștem, că Domnul nostru la întâia sa venire, după un scurt serviciu de 3 ani și jumătate a primit moarte „cel drept pentru cei nedrepti” ca așa prim moarte să pregătească preț il de răscumpărare, pentru tot neamul omenesc. (I Timotei 2:15; Rom. 5:17-18). Răscumpărare omenirii va avea ca rezultat la timpul cunvenit, eliberarea omenirii din prin soarea Satanei a păcatului și a

mormântului. (Fapt. 3:20-25. Vestea acestei eliberări, este deci, Evanghelia Impărăției lui Dumnezeu, pe care Domnul a spus-o lumii din ziua sa și care a fost pusă în sarcina apostolilor, și în fine, care este invitațiunea tuturor celor ce voesc a umbla „în urmele lui Isus”.

Acum rămâne întrebarea ne vom dovedi noi până la capătul, vieții noastre credincioși și ascultători acestor porunci de a fi cu orice ocaziune, martori ai binecuvântății Impărăției a lui Dumnezeu ce are a se stabili pe acest pământ? Dacă da, și dacă împreună cu aceasta respectăm și trăim și pe celelalte două condiții de ucinicie arătate mai sus, atunci să fim siguri iubiți frați și surori, că suntem cu adevărat ucenici a-i Domnului.

Ca încheiere mai amintim, că din moment ce Domnul a pus acest trei condiții, înaintea tuturor acelor ce voesc a deveni reprezentanți a-i săi, părăsirea, sau nerespectarea uneia din aceste trei condiții, înseamnă părăsirea și a celorlalte, „pentru că cine păzește toată legea și greșește (sau nu respectă) o singură poruncă se face vinovat de toate”, (Jacob 2:10) iar Domnul nostru ne spune că: „Veți fi ucenici a-i mei dacă veți face toate câte Eu vă poruncesc”. — Ioan 15:14; I Ioan 2:4, 60.

Muntele casei lui Iehova peste toate.

„Se va întâmpla în zilele din urmă, că muntele casei lui Iehova se va întemeia pe vârful munților, și se va înălța peste colini. — Isaia 2:2.

Acest text încă nu s'a împlinit, dar credem că în timp apropiat se va împlini. Acest text zugrăvește Impărăția lui Mesia, după care

creștinii să roagă de peste 19 sute ani, „Vie Impărăția Ta, și facă-se voia Ta pe pământ, precum să facă în Cer.” (Matei 6:10). Adecă

tot aceea Împărăție după care Evreeii au așteptat peste trei mii de ani, și încă tot așteaptă. Textul acesta nu se referă la partea spirituală a împărăției, ci la cea pământească, la care seminția naturală a lui Abraam aparține. O mare greșală sa făcut de noi în trecut, pentru că noi nu am deosebit și nici nu am recunoscut două ieliuri de Israeliți, adică Israeliți naturali și Israeliți spirituali, și deosemena două răsplăți și binecuvântări deosebite, cari sunt promise și au a se primi. Amândoi aceste seminții a lui Abraam vor a fi întrebuintate de a binecuvânta toate familiile de pe pământ.

În vârsta Evanghelică numai o mică turmă are a fi aleasă dintre oameni, (Luca 12:32. Fapt. 15:14), cari au a fi încercați, lustruiți, potriviți și schimbați dela natură omenească la cea spirituală, „cari în gerii”. Aceștia dimpreună cu Capul lor Isus, vor compune marele Mijlocitor a Legământului Nou, sub care toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate. După complectarea Corpului lui Mesia, Capul și Membrele sale de 144.000 (Apocalips 14:1) pe Planul Spiritual în glorie, Legământul Nou va fi introdus cu Israel, după cum Scriptura cu deosebire declară, (Ieremia 31:31-34). Deci textul acesta își așteaptă împlinirea și complectarea membrilor bisericii lui Christos și trecerea lor dincolo de văl.

Israel reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ

În limba simbolică a Scripturii un munte totdeauna simbolizează un regat sau împărăție, și astfel aici, muntele casei lui Iehova reprezintă casa regească, ori familia regală recunoscută de Dumne-

zeu. De exemplu, noi cetim că David a șezut pe tronul lui Dumnezeu în împărăția sa, și Domnul a făcut un legământ cu el și l'a asigurat că îndurările sale nu vor trece la alții, dar că din fii săi va pune tronul Său în locul lui David și îl va autoriza cu putere ca să guverneze. În alte cuvinte, Mesia a fost să fie urmașul lui David. Marele David Antitipic (Iubiul), care „trebuie să domnească dela mare până la mare și dela o margine a pământului până la cealaltă” (Psalm. 72:8-9). Sub această putere Israel va fi întrebuintat de a răspândi binecuvântările la celelalte popoare, și eventual toate familiile să devină la o deplină cunoștință a adevărului (1 Tim. 2:3) și prin credință să devină copii lui Avram. (Galateni 3:8).

Marele Rege Mesia, pe planul spiritual, Fiul lui Dumnezeu, care, precum și Dumnezeu Tatăl e nevăzut oamenilor așa va fi și El, David cel Antitipic, adică închipuit prin Regele David și prin marele Solomon, cel bogat și înțelept. Mesia după corp a fost Fiul lui David, deși viața lui a fost concepută prin Spiritul sfânt, (Matei 1:18-22) „și nu din poftă bărbătească”. El a fost sfânt și fără de păcat. Credințioșia sa față de Părintele Ceresc l'a făcut să fie supus și ascultător la toate experiențele din viața sa până la moarte. El însuși a zis, „Păharul pe care Părintele Meu l'a umplut, oare nu l'oi bea?”. (Ioan 18:11). Ascultarea lui cu credințioșie până la moarte, și încă moarte de cruce l'a dovedit până la gradul cel din urmă că el este vrednic de cea mai mare răsplată: de aceea Dumnezeu l-a prea înalțat și i-au dat un nume ce este mai pe sus de orice nume, ca în numele lui să se

plece orice genunche, a celor pământesti cât și a celor cerești. (Filipeni 2:10).

Acuma fiind prea înalțat de-a dreapta măririi favoarei lui Dumnezeu, El așteaptă până la timpul convenit al Părintelui, de ași lua puterea și domnia (Apocalips 11:17), iar la timpul convenit, în armonie cu voința lui Dumnezeu, care a fost hotărâtă încă înainte de întemeierea lumii, va începe lucrul său de binecuvântare, pentru întreg neamul omenesc. (Fapt. 3:21).

El acuma e numai avocatul, (apărătorul) numai a celor ce au urechi de auzit vocea Sa și o inimă ascultătoare și supusă de a răspunde la chemarea din Vârsta evanghelică. Chemarea este ca noi să lăsăm lumea cu toate păcatele și plăcerile ei și să urmăm Domnului, umblând prin credință și având destulă încredere în cele mai scumpe și prețioase promisiuni ce s'au dat Bisericii, adică ceea ce ochiul nu a văzut, urechia nu a auzit și în inima omului nu a intrat. (2 Petru 1:4; 1 Corinteni 2:9). Aceste promisiuni sunt făcute ca la o mireasă, tuturor celor ce au a se împărtăși cu Mântuitorul și a avea parte la glorioasa Impărăție, care va veni să binecuvinteze pe Israel și toată lumea. (Romani 8:17-19; și 11:25-32).

Pe vârful munților

Noi avem înaintea minți noastre casa antitipică a lui David, adică casa credincioasă a lui Mesia (Ebrei 3:6; Efeseni 2:19), preoțimea regală, pe care Dumnezeu a pregătit-o prin Melul junghiat dela întemeierea lumii. (Apocalips 5:10). Regatul lui Mesia ca o Impărăție va fi deasupra tuturor regatelor. (Apocalips 11:15). Nu numai că aceasta e adevărat despre Impărăția

spirituală și nevăzută, dar deosemena va cuprinde în sine și Impărăția pământească compusă numai din „Israeliti adevărați”, în frunte cu prinții pământului, adică profeții din vechime cari vor învia ca oameni perfecti, și ca modele pentru toți ceilalți oameni, cari trebuie să asculte de legile Impărății spre a putea dobândi viață eternă. Acești profeți din vechime sunt: Abram, Isac, Iacob și toți aceia descriși în Ebrei 11:38—40.

Aceștia aparțin la promisiunile pământesti date în Testamentul Vechi. Ei niciodată nu au auzit de promisiunile cerești ori spirituale; credințioșii lor va afla răsplata prin faptul, că ei nu vor veni din mormintele lor ca ceilalți oameni păcătoși și imperfecti, ci complect restatorniciți la perfecția de care Adam s'a bucurat, deasemenea ei vor avea conducerea și instrucția lui Mesia, în toate afacerile omenești. Aceasta e în armonie după cum Invățătorul a zis, „Voi veți vedea pe Abraam, Isac, Iacob și ceilalți profeți în împărăția lui Dumnezeu. (Luca 13:28). Lumea va avea întâlnire cu dânșii și ea va fi binecuvântată prin instrucția lor, însă lumea nu va vedea pe Mesia, ci vor vedea mintea, îndemnul și caracterul Lui prin acești reprezentanți pământesti ai Săi. Aceasta înseamnă chiar aceea ce El a zis înainte de moartea sa. „Încă puțin și lumea nu mă va mai vedea, dar voi mă veți vedea (Ioan 14:19). Apostol deasemenea ne asigură că noi „il vom vedea chiar așa după cum el este” și vom fi asemenea lui. Biserica va avea parte la învierea dintâi, schimbarea dela natură omenească la cea cerească. (1 Corinteni 15:50; 1 Ioan 3:1, 2; Apocalips 20:6) și în felul

asta, vor putea să vadă pe Domnul.

Toate națiunile vor alerga la Mesia

Astfel după cum am văzut din explicarea de mai sus, împărăția lui Dumnezeu va fi reprezentată aici pe pământ de Israel, cu deosebire de oamenii cei sfinți a lui Israel, învățați perfecti, cari special vor fi hotărâți de Dumnezeu ca reprezentanți a marelui Mesia. După cum e scris: „In locul părinților tăi (profeții din vechime), vor fi fiii tăi”, (după cum a fost Isus Fiul lui David și a lui Abraam întocmai așa vor deveni aceștia fiii ai Domnului, pentru ca vor lua învățătura dela dansul). (Psalm 45:16). Acești profeți vor lucra în unire cu partea Împărăției spirituale, adică guvernatorii ce, vor fi Isus cu Mireasa Sa, cari de alt-cum în scripturi sunt numiți, „Preoțimea Regală”. (1 Pet. 2:9; Eb. 3:1; Apoc. 5:10 și Cap. 20:4-6; 1 Cor. 6:2, 3). Această preoțime regală va fi mare în înțelepciune și putere, și vrednici de a comanda ca tot pământul să se supună lui Dumnezeu. Națiunea lui Israel cu care ei sunt în relație, de sigur că va răspunde mai curând decât celelalte națiuni, fiind că de trei mii de ani așteaptă și să roagă după această Împărăție a lui Mesia. In aceste cuvinte Domnul ne asigură prin profet despre minunatul progres și succes de a stabili noul Imperiu al pământului, Domnia cea plină de pace a printrului luminii (Isaia 9:6), care va înălțura împărăția printrului întinericului, când Satan va fi legat pe timp de o mie de ani. Apocalips 20:1-3). Împărăția lui Mesia se va înalța peste toate împărățiile lu-

mi, nu numai în mărire, majestate și autoritate, dar deasemenea și în principiurile înalte ce vor fi reprezentate. Astfel e scris, „El va stabili judecata în linie și dreptatea în cumpănă” (Isaia 28:17), și așa după cum lumea va aprecia rânduiala de lucruri nouă, „toate națiunile vor curge la dansul”. Toate răsplătirile pentru dreptate și ascultare față de Dumnezeu vor fi arătate, dar deasemenea și răsplata de pedeapsă și bătăile pentru neascultare, și neapreciere. Păcatele cu intenția vor fi descoperite și arătate; și astfel Scriptura să va împlini, după cum e scris, „Când judecățile tale sunt pe pământ, locuitorii lumii învățate”. — Isaia 26:9.

In timp de șase mii de ani omenirea a învățat ce este „covârșirea păcatului peste măsură”, ce a tras lumea tot mai jos spre cădere în orice prvință. Feliurite forme de guvernământ au încercat spre a putea dobândi fericirea. Dar rezultatul a fost că cei ridicăți la locul de putere și influență s’au dovedit nepotriviți pentru ocazia dată lor de a primi astfel de poziție, din cauza egoismului (iubirea de sine). Oricine e cunoscut cu istoria lumii poate ușor recunoaște că aceasta e așa. Dacă cineva dintre noi a sperat că educația popoarelor în general și progresul spre știință al omenirii va desființa păcatul și egoismul, nu a reușit, fiind că s’a împlinit numai proverbul care zice, „Onestitatea e mai bună decât educația”. De aceea noi mărturisim că aceea speranță a fost numai un greș. Noi susținem că cu cât e mai mare înțelepciunea și inteligența dăruită unei minți și înimi egoiste, cu atâta va avea mai mare putere a face rău.

Ca urmare la aceasta, lumea își pierde încrederea în sine însăși. Toți politicianii, judecătorii ori guvernatorii, mari ori mici, o partidă ori alta, o nație ori alta, toți sunt cunoscuți că au fost plini de murdăria egoismului. Biblia clar ne arată că această neîncredere a lumii în conducătorii ei nu e fără pricină. De aceea timpul de mare strâmtorare este deja asupra națiunilor (Daniel 12:1) și acest timp de mare strâmtorare, este rezultatul direct a neîncrederei. Biblia ne dă o descriere chiar exactă, cu ceea ce să întâmplă din 1914 încoace, Pumnul fiecărui om va fi în contra vecinului său”. (Zaharia 8:10; 14:13). Acest timp de strâmtorare în așa măsură va îmbolnăvi lumea, de nu le va mai lăsa nici o speranță de viodcare, afară de Impărăția lui Mesia. Atunci oamenii vor dori această Impărăție care acum li se va face de cunoscut și oamenii vor curge spre întâmpinarea ei, după cum în alt loc e scris, „Dorința tuturor popoarelor va veni”. — Hagai 2:7.

Toți creștinii să unesc cum că acest text să aplică la Impărăția lui Mesia. În versul al 3-lea din Isaia 2 cap e chiar aceeași expresiune descrisă. Multe popoare se vor duce și vor zice: veniți să ne suim pe muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob, și ne va învăța căile lui, și vom umbla în cărările sale. Căci din Sion (de la Isus și Biserica sa) va ieși legea, și cuvântul lui din Ierusalim (de la Profeti); mai departe în versul 4-lea arată că popoarele nu se vor mai deda la război, nici la ceartă, ci vor trăi în pace. Scriptura clar și simplu ne arată, cum vor fi judecățile lui Dumnezeu pe pământ,

și cum oamenii vor înceta de a se mai război. Dumnezeu va pune capăt resbelor până la marginele pământului (Psalm 46:9) și cunoștința de Dumnezeu va umplea tot pământul, după cum apele acopăr fundul mării. (Isia 11:9). Aceasta este icoana care ne arată cum Dumnezeu va intervenii prin Intelepciunea sa nemărginită, și va scăpa pe oameni din această mare strâmtorare. El va umilii omenirea întru atâta că mândria lor va peri. Deci să ne bucurăm de acest mareț aranjament a lui Dumnezeu, însă cu atât mai mult să ne bucurăm noi, cei ce avem speranță și promisiune de a fi parte și membre din Biserica adevărată a lui Christos în legătură cu poziția onorabilă, de a binecuvânta lumea în vârsta viitoare. — Rom. 8:21.

O casă a lui Iacob veniți

Noi am văzut că această profetie să referă la Israel natural, și nu la Israel spiritual. După cum versul dintâi declară despre Iuda și Ierusalim această profetie va începe a se împlini când Israel spiritual va fi dincolo de vâl. Deci versul dintâi e în armonie cu al 5-lea, „O casă a lui Iacob veniți să umblăm în lumina lui Iehovă”. Acesta e timpul particular potrivit ca această veste să meargă la Israel. Noi înțelegem scriptura după învățătura ei, că în decursul acestor ani din urmă Dumnezeu va avea o deosebită afacere cu Iudeii, în legătură cu această chemare. El le va arăta calea dreptății și marile lor privilegii ce e aranjat pentru ei, deoarece promisiunile Dumnezeiești sunt făcute părinților lor, lui Abraam, Isac, Iacob și ceilalți. Dar numai acei cari vor răspunde și să vor întoarce la lumina lui,

vor fi în condiții potrivite de a primi binecuvântările la începutul Domniei lui Mesia. Acei cari sunt mai grabnici de a răspunde, aceia vor primi cele mai mari binecuvântări.

Versul 6—10 zugrăvește și descrie unele pricini din ce cauză Dumnezeu a retras pentru un timp favoarea sa dela Israel, natural ce iace noi înțelegem că a fost bună voința sa să o dea lui Israel spiritual; apoi urmează o descriere a strâmtorării celei mari, în care instituțiile prezente vor fi desființate și vor fi înlocuite cu Imperiul lui Mesia. Să cetim deci, câteva versuri din acestea, și să notăm însemnătatea lor din timpul nostru și adevărarea acestora în corespundere cu asemenea pronunțări în Apocalips, care sună pentru timpul de astăzi, în care noi trăim.

Noi citim că ce se va întâmpla cu prăvirile înalte a omului „ele vor fi înjosite, și mândria și fala omului să va pleca până la pământ și numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea”. Una din cele mai mari pedici în calea omului de a se apropia de Iehova și calea dreptății, este mândria. Atotputernicul Dumnezeu nu e onorat și reverat îndeajuns. Cei mai învățați oameni din școlile mari de astăzi, să îndoesc a crede că există un Dumnezeu, și afacerile pământului sunt supuse sub anumite reguli și legi, după vederile lor egoiste. În timpul de mare strâmtorare, când aceste teorii variate ale omului vor fi încercate și să vor dovedi desarte, atunci să va constata că înțelepciunea de sus a fost neglijată, și în loc a fost favorată cea de pe pământ. (Iacobi 3:14). De aceea Dumnezeu în alt loc a lăsat să se

serie, „Înțelepciunea înțeleptilor va peri, și cuminția cuminților să va desființa. (Isaia 29:14). Aceasta înseamnă că ei vor merge dela rău spre mai rău; și toată înțelepciunea înțeleptilor și metodele în care ei s’au încrezut să vor dovedi nimic. Rezultatul va fi umilința omului și mărirea lui Dumnezeu.

„Pentru că ziua Domnului ostirilor va fi grea peste tot omul mândru și îngâmfat, peste tot cel falnic; pentru că el se va umili. Și peste toți codrii Libanului cei înalți și falnici (mari eclesiasticii); și peste toți stejarii din Basan (cei tari în politică); și peste toți munții cei înalți (regatele lumii) și peste toate dealurile cele falnice (regate mai mici); peste tot turnul înalt și peste tot zidul întărit (organizații omenesti, cari reprezintă tărie și protecție) și peste toate prospectele, ideile și dorințele pământesti, brațul Domnului va fi apăsător. Rezultatul va fi că mândria și fala omului să va pleca până la pământ foarte jos, și numai singur Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Și idoli omului cu desăvârșire vor fi stârpiți. (Isaia 2:12-18).

Oamenii vor căuta să se ascundă în petre și stânci

Grozavă nedumerire și desperare va fi în timpul de mare strâmtorare de care încă nu a fost de când a stat om pe pământ (Mat. 24:21) și de frica celor ce au să vină, oamenii „mai își vor da sufletul” (Luca 21:26) și vor fugi în crepăturile stâncilor și a munților. Ei vor striga petrelor și stâncilor, „Cădeți peste noi, și ne ascundeți de mânia celui ce șade pe tron.” (Apocalips 6:17). Noi nu putem înțelege această expresie

mai literal decât contextul dela început, unde am văzut că cuvântul munte, închipue împărăția lui Christos. Nu înseamnă că oamenii vor fi chiar așa de incuți, ca literal să strige către pietre și către stânci să cadă peste ei și să-i omoare ori să-i ascundă de vii; până când pe altă cale mai ușor ar putea să-și curme viața. Cugetul ce este aici, e foarte contrar de a fi literal. Ceeace oamenii vor dori atunci, va fi că să fie scutiți și protejați, de marea strâmtorare, ce nu va cruța nimic. Aceste locuri de scăpare și scut, numite în Scripturi petre și stânci a pământului, simbolic reprezintă organizațiile pământești și companiile de asigurări precum și variatele instituții de protejare, cari încearcă a scuti pe oameni de necazuri.

Dar atunci nici una din ele nu va putea proteja pe nimeni dela strâmtorarea cea mare ce vine, de oarece lumea întreagă va fi cuprinsă și orice lucru și interes, religios, secular, politic și financiar, va fi lovit.

Aceasta să va întâmpla când mărirea și măjestatea lui Dumnezeu se va manifesta, și se va ridica să ia control asupra lumii; când va sguduî grozav pământul (societatea omenească) încât tot ce nu e în armonie cu dreptatea și sfințenia va fi răsturnat și desrădăcinat. Apostol Pavel descriind acest timp de strâmtorare, zice că numai aceea nu va fi răsturnat și sguduit ce stă în armonie cu Dumnezeu, dreptatea și Impărăția Sa. — Ebrei 12:26-29.

(Pastor Russell Sermons).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Spiritul unei minți sfinte și sănătoasă

„Dumnezeu nu ne-a dat spiritul temerii, ci al puterii, al iubirii și al minții aănătoasă. — II. Timotei 1:7.”

Din vol. 5. cap. 9. de Pastor Rusel.

În orice fel de limbaj am citi, cuvântul spirit din locul acesta trebuie să fie în asemănare cu toate celelalte cuvinte de acest fel. Dacă spiritul puterii, al iubirii și a minții sănătoase trebuie înțeles o a treia persoană Dumnezească sau chiar trei persoane, (după crezurile creștinate) atunci și spiritul temerii trebuie considerat ca o persoană. Greșala acestor interpretări a creștinătății este prea învederată.

În măsură cum poporul Domnului e umplut cu spiritul sfânt și dezvoltat și lărgit în cele spirituale, din ce în ce ei au tot mai puțin spirit de frică. Spiritul temerii e ceva periculos în afaceri-

le spirituale, și el dă dovada unei mari lipsă de credință, o lipsă a spiritului sfânt, ori unde se află, atât la indivizi, (persoane) cât și la biserică întreagă. El izvorăște din slăbiciunile cărnii și din neputințele ei. Un fiu a lui Dumnezeu, care e umplut cu sp. sfânt e (sau trebuie să fie) un uriaș în comparație cu aceasta slăbiciune a cărnei sale, fiindcă temerile îi sunt învinse, inima e stabilită, credința sa îi este întemeiată și înrădăcinată, deci sufletul său e ancorat sigur și statornic „dincolo de vâl.” Astfel e oprit de a mai fi mânat între stâncele nenorocirii (sau descurajării), atunci când viforul strimtorărilor se răspândește. Spi-

ritul sfânt e o astfel de putere la acei care îl posed, că adesea ori a cauzat încremenire în inima iacobitilor lor.

Pretinderea noastră nu e că Evanghelia lui Christos ar fi pusă în sarcina celor tari în corp și în minte puternică; chiar din contra noi susținem că după cum faptele și mărturia scripturală ne arată cu Evanghelia lui Christos întotdeauna au fost însărcinați cei slabi, care își simțesc slăbiciunile și recunosc mai mult decât cei tari, că le lipsește ajutorul. Aceștia deci, pot simți înrăuirea transformătoare a spiritului sfânt, atunci când ei sunt tari în slăbiciuni. Cele slabe ale lumii sunt făcute tari prin puterea transformătoare a sp. sfânt, și așa vor putea surpa întăririle, ca soldați buni a lui Christos. — I Cor. 1:27; II Cor. 10:4; II Timotei 2:3-4.

Așa a fost cazul la începutul acestei vârste, când cei slabi au primit cu bucurie Evanghelia și s'au încredințat cauzei lui Christos, rămânând credincioși până la sfârșitul vieții lor, deși au suferit cele mai grozave ispite și greutăți până și martirajul (moartea) din mâna celor tari ai lumii de atunci. În timpul nostru, acelaș lucru se întâmplă cu această clasă și cu toate că felul persecuției e schimbat, totuș e de lipsă a răbda și azi destule mijloace moderne de persecuție, ca buni soldați ai crucii lui Christos.

Acest spirit a lui Dumnezeu în noi nu numai e o putere, ci și un spirit de iubire, zice apostolul. Iubirea aici amintită, nu e iubirea naturală pe care o are în oarecare măsură toți oamenii, ba chiar și animalele, care e în mare măsură un spirit de egoism. Din

contra, acei ce primesc acest spirit al iubirei, din zi în zi își dau afară egoismul din inima lor și-și înmulțesc o iubire generoasă, o iubire care se sacrifică pe sine, care nu e bazată pe egoism ci pe principiile dreptății, pe adevăr, pe bunătate și în general zis, o iubire care lucrează numai conform îndemmurilor spiritului și sfatului lui Dumnezeu. Acest spirit de iubire va continua să se înmulțească din ce în ce mai mult, până când se va întrona „cel desăvârșit”, iar cel „în parte” va fi înlăturat. — I Cor. 13:10.

Acum în poporul Domnului nu mai sunt manifestări minunate ale sp. sfânt, decât acelea pe care apostolul le numește în textul nostru „Spiritul unei minți sănătoase”, deosebită de a poporului lumesc. Am văzut deja că scopul Evangheliei e de a atrage pe cei slabi, — pe unii care recunosc lipsa și neputințele lor, și cărora le lipsește har și putere de sus — în loc de a atrage pe cei ce pretind că au o minte tare și dezvoltată, care, puși în asemănare cu ceilalți, sunt îndestulați cu sine și care pretind că sunt dreți.

Deci, ori și când „adevărul” într-o inimă bună și onestă, aduce fructul său legitim, Galat. 5:22—23 și poporul Domnului în felul acesta dovedește că-a devenit părtaș spiritului sfânt, fie că sunt ei din natură tari ori slabi, ei totuș dovedesc că au „spiritul minții sănătoase”, deoarece intențiile lor întotdeauna sunt curate și drepte și după acestea se silesc să-și cârmuiască și trupul lor. Cei care au astfel de spirit sunt scutiți de multe încercări ale vieții în care cad acei ce nu sunt

călăuziți de spiritul lui Dumnezeu.

Ca rezultat a căderii în păcat, condamnare și moarte, întreaga lume e nesănătoasă la minte și corp în diferite feluri cauzate de împrejurări și moștenire. După cum unii sunt mai slabi în corp decât alții, tot așa unii sunt mai slabi și nesănătoși la minte decât alții, după cum declară scriptura: „Nimenia nu e drept, (desăvârșit, sănătos nici în corp, nici în minte), chiar nimenia”. (Rom. 3:10). Figurativ toți sunt acoperiți cu „răni și vânătăi” — mental și fizical. (Isaia 1:5, 6). Blestemul păcatului a pus mâna sa grea pe întreaga minte și corp omenească.

E un fapt prea bine cunoscut, că suferința unui membru al corpului, cauzează durere la întreg corpul, cuprinzând și mintea. Mintea nu poate fi perfect sănătoasă, atâta timp cât e suportată și nutrită de un corp nesănătos. Un stomac deranjat are un efect direct asupra minții, precum și asupra a tot sistemul fizical. De asemenea când celelalte organe ca: inima, rănichii, ficatul sunt bolnave, îndeplinesc funcția lor într-un mod neperfect și așa cauziază o deranjare și sângelui, care la rândul lui cauzează deranjare întreg sistemului nervos, a cărui centru este creierul. Acum dacă creierul e bolnav, fie printr-o funcțiune neregulată a celorlalte organe, fie printr'un nutremânt neperfect, desigur că efectul va fi o slăbire a acestui organ de a cugeta logic și corect, ca atunci când ar funcționa în condiții perfecte.

Intrebarea se ridică acum, când, unde și cum servește spiritul sfânt spre repararea gândurilor

și cugetărilor unui creștin ca să-l poată ajuta de a avea „o minte sănătoasă”? Noi răspundem că mintea Divină e o minte perfectă, sănătoasă, și prin urmare creștinii trebuie să fie în stare de a pune la o parte întotdeauna mintea și voințele lor, și a primi în loc, mintea, voința și judecata Divină pentru controlul și conducerea vieții lor și în felul acesta, ei vor avea întotdeauna „spiritul minții sănătoase” — mintea lui Christos. (I Cor. 2:16). Nu voim să înțelegem prin aceasta că creierul creștinului trebuie să-și schimbe mersul său natural, dar că sub conducerea „spiritului adevărului”, creștinul învață gradual de ași îndrepta greșalele faptelor sale, spre a le aduce în armonie cu învățăturile spiritului sfânt, prin cuvântul lui Dumnezeu. — Ioan 6:63. Să facem o ilustrație: De exemplu noi am avea un ceas cu regulatorul foarte slab sau defect, care nu ne-ar arăta timpul exact din această cauză și cum nouă ne e lipsă de a ști timpul precis, vom adăoga la ceasul nostru un cronometru de o absolută corecție, care ne-ar arăta că ceasul nostru întârzie câte 30 de minute în 24 de ore și atunci noi am ști cum să-l corectăm după 24 de ore. Mai departe am ști cum să-i socotim greșala lui, la fiecare oră din zi. Intocmai așa e și cu prejudiciile (aplecările) noastre în orice afacere din viață, când le măsurăm cu măsura perfectă a cuvântului lui Dumnezeu, noi aflăm că suntem ori prea înceți, ori prea iuți, ori prea slabi, ori prea tari în mișcările noastre mentale și fizicale. Pe cât ne vom sili de a schimba metodele noastre de cu-

getare și acțiune și de a le avea în deplină armonie cu acelea arătate de cuvântul Domnului nostru Isus Christos noi vom fi în stare de a ne regula cugetele și judecățile noastre, după ale înainte mergătorului nostru — care trebuie să fie întotdeauna ca o pildă înaintea minții noastre — în așa măsură, că acei ce nu au înaintea lor acest exemplu, înaintea lor, nu vor fi în stare a ne înțelege și nici a se regula pe ei după un asemenea exemplu. (I Cor. 2:14—16).

Unul care a notat în prietenii sau în vecinii săi, (precum și în el însăși) destule dovezi despre o astfel de minte nesănătoasă, va observa că atare inimi nu sunt în stare de a conduce afacerile lor într'un mod corect și care va cauza și mare plictiseală în încercările lor de a conduce afacerile altora. Cu toate acestea în ideile lor deșarte, judecă pe alții, bârfește pe alții, deși ei se dovedesc prin faptele lor că nu sunt în stare să-și conducă însăși afacerile lor. Nu e aceasta o dovadă despre o minte nesănătoasă și o măsură de nebunie? Nu aflăm noi că tot cam astfel de pasiuni conduc și pe acei smintiți, pe care forța publică e nevoită să-i izoleze în azile pentru boli mintale? Fără îndoială că nebunia, lipsa de judecată și frica sunt baza boalei lor mentale, în majoritate la acei ce sunt deținuți în asemenea azile — mulți fiind stăpâniți de o posesiune demonică.

Dacă întrăm într'un azil de smintiți întâlnim oameni care fie că sunt bogați, fie că sunt săraci, fie ei regi sau regine, ori prinți, ori nobili, pe toți îi vom putea observa că sunt stăpâniți de un spi-

rit de mândrie și cu un îndemn de a se supăra ușor (repede).

Toate aceste defecte sunt rezultatul condițiilor mentale, pe care le putem observa aproape la fiecare om. Spiritul acestei lumi cu ambiția și mândria sa, plus asupririle, rătăcirea și frica ce stăpânește pretutindeni, care împinge lumea către nebunie sigură, se înmulțește din zi în zi, printre lumea civilizată.

Ce lipsetse la astfel de oameni precum și la întreaga omenire, decât o minte sănătoasă. Dar timpul pentru vindecarea lumii în general, — când va fi vindecată mental și fizic, — precum și leacurile ei, sunt în mâna marelui medic, Domnul Isus Christos, pentru vârsta Milenială. Această vârstă însă, nu poate fi introdusă până la timpul ei. După cum este un timp special desemnat când Biserica chemată dobândește prin Domnul și cuvântul său, spiritul sfânt, „spiritul minții sănătoase”, tot așa fiecare membru din rasa Adamică care s va dovedi supus și ascultător în Vârsta Milenială, va fi ajutat să iasă din starea sa naturală.

Cuvântul Domnului, deci ne îndrumază astfel: „Eu zic fiecărui dintre voi, a nu cugeta în sine mai mult decât se cuvine a cugeta, ci să cugetați modest, precum Dumnezeu a împărțit măsura de credință la fiecare. (Rom. 12:3). E o luptă nu ușoară la mulți, de a învinge tendințele și aplecările cărnei în ce privește aprecierea de ei însăși, spre a dobândi spiritul unei minți sănătoase, spiritul Domnului, spiritul umilinței și al blândeții conform poruncei Domnului și sfatului a-

postolului. — Mat. 5:5. Iac. 4:6. I Petru 5:5—6.

Dar repetăm, că acei ce se hotărăsc a urma pe această cale și a se lepăda de ei însăși, nu sunt dintre cei mari, sau înțelepți ai acestei lumi, pentru că Dumnezeu nu-i chiamă pe aceștia, ci pe cei săraci, pe cei ce nu se încred în înțelepciunea sau dreptatea lor, ci pe Christos, pe înțelepciunea sa și pe dreptatea ce se capătă prin credința puternică în sângele său.

Alții mai au în contra progresului lor, spiritul de temere, deci o frică în a lupta, lupta bună a credinței. Totuș unii ca aceștia sunt suportați de „spiritul iubirei” dacă îl primesc „pentru că iubirea adevărată scoate afară temerea”. (I Ioan 4:18). În măsură cum se silesc a cunoaște pe Dumnezeu prin cuvântul și grațiosul său plan de mântuire așezat în cuvântul său, aceasta li să strămută răutatea din inima lor, care de frică și temere chinuște pe mulți și în loc de frică, dă speranță, — o speranță care nu rușinează, pentru că iubirea lui Dumnezeu e turnată în inimile lor, prin spiritul sfânt, adică: „spiritul minții sănătoase”.

Fiecare om, care prin mila lui Dumnezeu, a devenit în posesiunea spiritului adevărului, a minții sănătoase, are multă înaintare pe toate căile, mai mult decât toți ceilalți oameni, pentru că spiritul unei minți sănătoase, e spiritul înțelepciunii. Așa o minte valorează mai mult decât orice alte lucruri ale vieții — decât bogăția, faima, poziția socială, etc. Din acest punct nou de vedere el e în legătură cu o putere pe care alții nu o poate observa.

Mintea sa fiind instruită din cuvântul lui Dumnezeu îi arată că dacă el ar dobândi toată averea lumii în această viață, el nu ar putea lua nimic dintr'ansa după moarte. El vede că faima (onoarea) e deșartă și trecătoare și în cursul grabnic al vieții cei morți vor fi curând uitați. El vede că lumea e trecătoare și toate mărturisirile ei de stimă, etc... care adesea ori sunt nesincere, se sfârșesc cu moartea sau cu păgubire financiară. El vede că toate bogățiile și plăcerile pământești nu valorează, după limbajul lunei nici o candelă de seu. Și într'adevăr chiar și cele mai bune rezultate în viața aceasta nu sunt decât un „joc de cărți”, deoarece puse în comparație cu binecuvântările viitoare, sunt de tot ușoare și neînsemnate.

Pe de altă parte, fiii lui Dumnezeu care acum sunt concepuți de spiritul sfânt spre o „chemare Cerească”, lor li sa oferit ceva ce atrage mintea lor dela minciunile și înșelăciunile omenești, care prind captiv, și adesea ori încălesc mintea omenească în general. Bucuriile și ambițiile lor sunt mai înalte pentru poziții mai înalte, pentru bogății mai mari și pentru o împărăție cerească și eternă. Ambiții inspirate prin promisiuni cerești, sunt ambiții sfinte, pline de milă și fructe bune și care lucrează pe linia iubirei, pe când lucrurile ambițiilor pământești, lucrează pe linia egoismului (iubirea de sine).

Omul sau femeia a căror țintă e ridicată dela zburdălniciile, deșertăciunile și ambițiile pământești, și care și-a pus ținta pe cele cerești, desigur va fi în stare de a exercita o judecată mai sănă-

toasă, în privința tuturor afacerilor din viața prezentă, fiindcă el pe toate le judeca în mod neinteresat. El fiindcă e în lume e obligat a trăi și spre acest scop de a se îngriji de cele de lipsă în fața oamenilor, dar de a mai dori după lucrurile pământești, el e liber. El este într'un grad scăpat de zgârcenie, lăcomie, mândrie, etc. și este în stare de a avea cugetări mai curate, mai sfinte, și de a exercita bunătate și simpatie, către toți oamenii. Spiritul minții sănătoase, ori judecata mai bună a unui creștin ca experiențe, nu trebuie privită ca o reparare a minții sale pământească, ci ca o minte nouă, ori îndemn nou, concepută în el de sus, prin mărețele promisiuni ale cuvântului lui Dumnezeu. (II Petru 1:4). El astfel e ajutat prin îndemnul nou, prin spiritul, sau îndemnul minții sănătoase și mințea lui se va umple din ce în ce cu acest spirit, în măsură cum el se silește să fie umplut cu el, și după cum iubirea sa este mai rece sau mai ferbinte, după Dumnezeu.

Domnul nostru însuși a pus întrebarea: „Ce ar da omul în schimb pentru sufletul (ființa, existența) sa? Matei 16:26). Un om cu mintea sănătoasă, desigur, că nu va schimba lucrul cel mai prețios, (mintea sa), pentru nimic, — nici pentru avere, onoare sau rang. În măsură cum primește cineva spiritul minții sănătoasă el va prețui tot mai mult pe cele cerești și va disprețui pe cele pământești. Lumea din jurul nostru, vedem că face din contra, și aceasta e o dovadă foarte văzută că mintea lor, e nesănătoasă. Este prea bine cunoscut

că oamenii cei înțelepți ai lumii, pierd timpul pentru aceia ce nu e îndestulător, adică la îngrămădirea averilor, în luptă după onoare, în luxuri și plăceri deșarte și păcătoase, chiar și atunci când știe că moartea nu le va îngădui să se bucure mult timp de ele. A te lupta pentru așa lucruri la care nu este viitor, toți câți au spiritul minții sănătoase, pot să vadă că este o cale neînțeleaptă.

Viața lumii, goală de scopuri înțelepte și ambiții sănătoase, e ceea ce apostolul numește: „petrecerea voastră deșartă, tradițională moștenită dela părinții voștri”. (I Petru 1:18). Obiceiul pentru lucruri nevrednice e o noștenire; oamenii nu se opresc să judece afacerile, ei se aruncă în desisurile (întunericul) în care părinții lor s'au aruncat. Apostolul ne arată că noi am putut schimba acel fel de viețuire, atunci când am recunoscut faptul că am fost răscumpărați, prin prețiosul sânge a lui Christos. Atunci (în urma credinței) ni s'a descoperit lucrul mai clar, că cursul lumii e desert și că toți urmează aceasta cale deșartă și sunt cufundați în conruperea nesănătoasă, cauzată din căderea omului dela început. După ce am învățat despre prețul de răscumpărare, atunci bucurându-ne-am consacrat celui ce ne-a răscumpărat, iar El ne-a dat spiritul minții sănătoasă.

Când această viață (nouă) e privită din punctul de vedere al spiritului sfânt prezentat în cuvântul Domnului, oricine poate vedea că este numai un period de școlare, o pregătire pentru o viață viitoare, pentru toți care văd

„premiul” și aud „chemarea”. Ori și cum, numai acei a căror ochi sunt deschiși și care văd mai a-fund lucrurile, pot să recunoască cât de ne-înțelept e cursul majorității omenirii, și cât de departe sunt ei de ași înfrâna pornirile lor egoiste și a cultiva fapte nobile, adică de ași îndrepta caracterul lor!!! Din contra, decăderea se înmulțește azi în așa măsură încât copiii mostenesc tot mai mare grad această slăbiciune dela părinții lor.

Pe altă parte, pe când cuvântul lui Dumnezeu și spiritul său ne îndeamnă de a nu alerga după bogății pământești, asigurându-ne că „iubirea de bani e rădăcina tuturor răutăților” (I Timotei 6: 10), și că aceia ne scutește pe noi dela izvoarele de lenevire și trândăvie, instruindu-ne ca fiecare să facem lucruri bune față de toți oamenii, dar în special față de casa credincioasă a Domnului, mai departe ne spune a nu fi „leneși în afaceri ci ferbinți în spirit servind Domnului” (Rom. 12: 11). Astfel acei care au spiritul Domnului, sunt păziți de calea nebuniilor acelora care întreaga viață se chinuesc de a aduna comori fără de valoare; sunt păziți de trândăvia sumeață și sunt îndemnați a fi vioi în toate serviciile cele bune, care vor fi pentru ajutorul omenirii și care după aprobarea Domnului, vor fi primite ca un serviciu bun „făcut Domnului”, care va avea o răsplată bogată în viața eternă.

Spiritul unei minți sănătoase, vede ocaziune în viața prezentă de a putea dobândi bogățiile caracterului de har, și a depune comorile care nici molia nu le mănâncă, nici rugina nu le stri-

că, nici furii nu le fură, ci vor rămâne în etern.

Spiritul unei minți sănătoase lărgeste și adâncește caracterul pe toate liniile sale bune și nu numai că ajută posesorului de a gândi și judeca corect în afacerile semenilor săi, mărindu-și simpatia (mila) către aceștia. El recunoaște că din cauza slăbiciunilor, chiar lui îi lipsește mila și ajutorul de sus și deasemenea la lumea întregă îi lipsește simpatie, ajutor și restatornicire. De aici el învață a îndrepta imperfecțiunile și neajunsurile minții sale, și cu atât mai mult simpatizează cu acei care nu sunt conșuși de principiile regulatoare ale spiritului minții sănătoase. El înțelege că lumea, în starea ei de acum nu îi este cu puțință de a primi spiritul minții sănătoase, dincausa împotrivirii marelui adversar „Dumnezeul acestei lumi”, care orbește mintea oamenilor ca să nu creadă, și ca să nu le strălucească minunata lumină a lui Christos în inimile lor, care le-ar putea da spiritul unei minți sănătoase. — II Cor. 4:4.

În măsură, după cum o creatură nouă în Christos, se dezvoltă în acest spirit sfânt de adoptare, el devine tot mai îndelung răbdător, mai cu simpatie, mai generos, mai iubitor, și cu alte cuvinte, tot mai mult în asemănare Dumnezească. Aceste trăsături ale caracterului nu numai că vor îndeplini unele fapte pe dinafară, dar deasemenea cuvintele și cugetele. După cum spiritul sfânt ne învață să încetăm de a ne purta necuviincios cu aproapele nostru, tot el ne învață să lepădăm și din inimă toată rău-

tatea ce ar mai putea fi pe semenii noștri.

Spiritul unei minți sănătoase, va face gradual de sigur, pe bărbat un bărbat mai bun, pe tată mai bun, pe fiu mai bun, pe femeie o femeie mai bună, pe fecioară o fecioară mai bună. Aceste toate se înfăptuiesc din cauză că cugetele, cuvintele și întreaga conducere s'a schimbat dela egoism la iubire. După ce o persoană e cuprinsă de spiritul unei minți sănătoase, spiritul iubirei, va căuta tot mai puțin după drepturile, privilegiile și dorințele sale și se va interesa tot mai mult, de ale altora. Totuș, întotdeauna se va îngriji ca voia Domnului se facă înainte de toate și în al doilea rând se va îngriji de a face bine, cum are ocaziune, mai întâi celor din familia credinței, și apoi tuturor oamenilor. — Galat. 6:10.

Nu trebuie să înțelegem că bărbatul sau femeia care a primit spiritul unei minți sănătoase va fi cel mai bun frate, ori cea mai bună soră, ori cel mai bun tată, ori cea mai bună mamă, în fiecare faptă particulară, deoarece noi deja am spus că vestea Evangheliei nu este dată a o înțelege cei mari, sau înțelepți ai acestei lumi, ci celor slabi și fără valoare pământească. Totuș acei ce primesc spiritul minții sănătoase, fie ei chiar și din cei mai de jos, vor face progres înspre o stare mai nobilă, mai curată, mai considerătoare, în măsură cum se silesc să primească acest spirit.

Recunoaștem și aceia, că unii pot face înaintare mai repede spre a ajunge la punctul cerut de Domnul (Efes. 4:15, 3:19), da-

torită împrejurărilor nașterii și educației părintești, pe când alții care au avut nefericirea să fie născuți din părinți complect ruinați, deci nu au avut parte nici de o educație bună, vor înainta mai greu, totuș în toți acei ce au primit spiritul minții sănătoase, se va vedea o silință cătră tot ce e curat, drept și sfânt.

Mintea nesănătoasă a omenei în general înaintează fără privire la legile sănătății și aproape fără îngrijire de susținerea urmașilor lor și în cea mai vătămătoare stare a legilor naturii, chiar așa cum e pe linia aceasta, plantarea (înmulțirea) animalelor inferioare, ca: vite, oi, câini, etc. Nu e de mirare că apostolul amintește credincioșilor de a exercita o minte sănătoasă, în cel mai înalt grad, în ce privește starea producției zicând: „Bărbaților, umblați cuvenit cu femeile voastre, potrivit cu cunoștința”. (I Petru 3:7). Dacă acest spirit a minții sănătoase va stăpâni cu atât mai mult considerarea va fi arătată pentru femeile delicate... și însărcinate, de către bărbații lor, care într'adevăr le iubesc — de a umbla cu ele potrivit cu cunoștința.

Ne bucurăm, că nu numai servii și servele Domnului primesc acest spirit a minții sănătoase, dar mulțumită fie lui Dumnezeu, că timpul e aproape, când, prin serviciul acestor servi și serve, care vor fi împuterniciți de Regele mării, toată lumea va fi binecuvântată și Domnul va turna spiritul său cel sfânt al minții sănătoase, „peste toată carnea”.

O Recunoștință.

După cum vedem, cu numărul acesta se încheie anul apariției revistei noastre adică 1930. Privind în urmă la modesta noastră muncă, și observând că numai cu ajutorul Domnului, am putut înainta până aici, inimile noastre trebuie să izbucnească în cântări de laudă și mulțumire pentru Dumnezeuul nostru, în cuvintele Psalmistului: „Binecuvântează suflete al meu pe Iehova și nu uita toate binefacerile Lui” „pentru că El a păstrat în viață sufletul nostru și nu a lăsat să se clătească piciorul nostru.” — Ps. 103:2; 66:9.

Mulțumim în al doilea rând fraților: Mirku, Bodia și celorlalți frați Români din America, care au stat în ajutorul acestei lucrări, atât prin sfaturile și articolele ce ni le-a trimis pentru revistă, cât și pentru ajutorul material, ce după putințele lor mai bune, s'au silit să ni-l întindă.

Apoi mulțumim fraților din comitet, care nu sau ostenit de a veni în fiecare lună la sfat, pentru banul mers a-l acestei lucrări și pentru jertfa ce au făcut-o fiecare; și în fine mulțumim tuturor fraților abonați ai revistei, care prin faptul că și-au achitat abonamentul la timp, (iar alții pe lângă abonament ne-au trimis și ceva donații), încă ne-au stat în ajutor de a împinge această lucrare înainte.

Amintim numai în treacăt și aceia, că în timp ce o parte dintre frați au stat cu toate puterile lor lângă această lucrare de inițiere și încurajare a fraților și a prea măririi numelui Domnului, unii, care încă se numesc fii ai

lui Dumnezeu și frați în credință, s'au luptat pe toate liniile și sau folosit de tot venimul limbilor lor, numai pentru a discura pe frați de a citi această revistă, și de a înegri această lucrare în fața fraților, încât au ajuns până acolo, că au spus — fără rușine și frică de Dumnezeu, — că conducerea acestei lucrări este făcută de „fii diavolului”.

În fața acestor opinteli disperate ale unor — mai mult creduli oamenilor decât credincioși Domnului și poruncilor sale, noi zicem ca și „Diaconul” Ștefan: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta”. (Fapt. 7:60). Doar avem cuvântul Domnului care ne spune: „Dacă pe stăpânul casei l-au numit Belzebul (Domnul dracilor) „Cu atât mai mult vor numi așa pe cei din casa Lui”. — Matei 10:25.

Profeția deci se împlinește în literă și noi ne bucurăm că avem cinstea de a purta aceasta cruce ca și Domnul, pusă pe umerii noștri de către însăși frații noștri, ca și Domnul dela frații săi Iudei. În schimb noi ne vom sili, — și îndemnăm pe toți cititorii noștri la aceasta, — de a cultiva milă și iubire sinceră față de toți aceștia, pentru că știm, că tot răul ese din carnea omului și nu din dorința „creiaturei noi”. Dacă în realitate va fi în inima lor ceva mai mult decât atât, va judeca Domnul.

Nu suntem doar noi cei dintâi care întâmpinăm asemenea experiențe și de aceia răspundem tuturor fraților în cuvintele Ap. Pavel: „Totuș ne rugăm lui Dumnezeu ca să nu faceți nici un rău, nu

(Continuarea la pag. 2a.)